

Dosarul nr. 2ra-1635/18

Prima instanță: (Judecătoria Edineț, sediul Briceni) G. Comerzan

Instanța de apel: (Curtea de Apel Bălți) E. Grumeza, N. Chircu, S. Procopciuc

ÎNCHEIERE

12 septembrie 2018

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al
Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Iulia Sîrcu
Luiza Gafton
Dumitru Mardari

examinând admisibilitatea recursului declarat de Inspectoratul General al Poliției,

în cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Inspectoratul General al Poliției împotriva lui Știrbu Vasilii cu privire la recuperarea cheltuielilor suportate pentru dezvoltarea profesională,

împotriva deciziei din 06 martie 2018 a Curții de Apel Bălți, prin care s-a respins apelul declarat de Inspectoratul General al Poliției și menținută hotărârea din 06 decembrie 2017 a Judecătoriei Edineț, sediul Briceni,

c o n s t a t ă :

La 05 iunie 2017 Inspectoratul General al Poliției a depus cerere de chemare în judecată împotriva lui Știrbu Vasilii cu privire la recuperarea cheltuielilor suportate pentru dezvoltarea profesională.

În motivarea acțiunii, Inspectoratul General al Poliției a menționat că prin ordinul Ministerului Afacerilor Interne nr. 69 ef din 01 februarie 2013, Știrbu Vasilii a fost numit în funcția de polițist șofer al Regimentului patrulă și santinelă "Scut" al Comisariatului General de Poliție municipiul Chișinău.

De asemenea a relatat că în scopul acumulării cunoștințelor teoretice și abilităților practice necesare exercitării atribuțiilor de serviciu, la 10 februarie 2014, în temeiul dispoziției Inspectoratului General de Poliție nr. 34/3-40 din 07 februarie 2014, Știrbu Vasilii a fost delegat la cursurile de formare profesională inițiată în cadrul Academiei "Ștefan cel Mare" al Ministerului Afacerilor Interne pentru perioada 10 februarie 2014 – 08 august 2014.

Reclamantul a invocat că prin ordinul Inspectoratului General al Poliției nr. 600 ef, a fost încetat serviciul și contractul individual de muncă cu Știrbu Vasilii în legătură cu transferul la o altă autoritate publică.

A menționat că în conformitate cu pct. 6 din Anexa nr. 6 la Hotărârea Guvernului nr. 201 din 11 martie 2009 privind punerea în aplicare a prevederilor Legii nr. 158 din 04 iulie 2008 cu privire la funcția publică și statutul funcționarului public, după absolvirea formelor de dezvoltare profesională funcționarul public are obligația să activeze în serviciul public de la 4 la 5 ani – în cazul în care formele de dezvoltare profesională, inclusiv studiile de masterat, au o durată mai mare de 150 de zile.

Reclamantul a relevat că la 14 aprilie 2014 pârâtul a semnat angajamentul privind activitatea în cadrul Ministerului Afacerilor Interne după absolvirea formelor de dezvoltare profesională în cadrul Academiei ”Ștefan cel Mare” al Ministerului Afacerilor Interne cu o durată de 180 de zile, să activeze în cadrul Ministerului Afacerilor Interne pe o perioadă de 5 ani sau restituirea integrală Ministerului Afacerilor Interne a cheltuielilor suportate pentru dezvoltarea profesională, inclusiv a salariului încasat pe perioada aflării la instruire calculate în conformitate cu legislația în vigoare, în cazul în care nu va activa în cadrul Ministerului Afacerilor Interne după absolvirea cursurilor menționate, întreaga perioadă specificată în angajament.

La 05 aprilie 2017 pârâtul a fost somat referitor la restituirea benevolă a cheltuielilor suportate pentru dezvoltarea profesională în sumă de 21 217,09 lei achitată cu titlu de salariu din contul Inspectoratului General al Poliției, însă Știrbu Vasilii nu și-a onorat obligațiunea și nici nu a prezentat motivele refuzului.

Reclamantul Inspectoratul General al Poliției a solicitat încasarea de la Știrbu Vasilii a sumei de 21217,89 lei ce constituie cheltuieli pentru dezvoltarea profesională și somarea pârâtului.

Prin hotărârea din 06 decembrie 2017 a Judecătoriei Edineț, sediul Briceni, acțiunea depusă de Inspectoratul General al Poliției a fost respinsă.

Pentru a se pronunța astfel, prima instanță cu referire la circumstanțele cauzei a reținut că prin ordinul Ministerului Afacerilor Interne nr. 69 ef din 01 februarie 2013, Știrbu Vasilii a fost numit în funcția de polițist șofer al Regimentului patrulă și santinelă ”Scut” al Comisariatului General de Poliție municipiul Chișinău.

Totodată, prima instanță a stabilit că în temeiul dispoziției Inspectoratului General de Poliție nr. 34/3-40 din 07 februarie 2014, Știrbu Vasilii a fost delegat la cursurile de formare profesională inițiată în cadrul Academiei ”Ștefan cel Mare” al Ministerului Afacerilor Interne pentru perioada 10 februarie 2014 – 08 august 2014.

De asemenea, instanță a concluzionat că la 14 aprilie 2014 pârâtul a semnat angajamentul privind activitatea în cadrul Ministerului Afacerilor Interne după absolvirea formelor de dezvoltare profesională în cadrul Academiei ”Ștefan cel Mare” al Ministerului Afacerilor Interne cu o durată de 180 de zile, să activeze în cadrul Ministerului Afacerilor Interne pe o perioadă de 5 ani sau restituirea integrală Ministerului Afacerilor Interne a cheltuielilor suportate pentru dezvoltarea profesională, inclusiv a salariului încasat pe perioada aflării la instruire calculate în conformitate cu legislația în vigoare, în cazul în care nu va activa în cadrul Ministerului Afacerilor Interne după absolvirea cursurilor menționate, întreaga perioadă specificată în angajament.

La fel, prima instanță a stabilit că Știrbu Vasilii a activat în serviciul public după promovarea cursurilor o perioadă de 2 ani și 3 luni, iar prin ordinul Inspectoratului

General al Poliției nr. 600 ef, a fost încetat serviciul și contractul individual de muncă cu Știrbu Vasilii în legătură cu transferul la o altă autoritate publică.

Astfel, prima instanță a concluzionat că cheltuielile de instruire se restituie doar în cazul în care persoana și-a încetat activitatea în serviciul public, condiții care nu se întrunesc în cazul din speță. Or, pct. 6 din Anexa nr. 6 la Hotărârea Guvernului nr. 201 din 11 martie 2009 privind punerea în aplicare a prevederilor Legii nr. 158 din 04 iulie 2008 cu privire la funcția publică și statutul funcționarului public, nu prevede obligativitatea restituirii cheltuielilor de instruire în cazul încetării activității în serviciul public în cadrul entității ce l-a delegat pe funcționar la instruire și a suportat cheltuieli în acest sens, ci prevăd această obligație doar în cazul încetării activității în serviciul public.

Prin decizia din 06 martie 2018 a Curții de Apel Bălți s-a respins apelul declarat de Inspectoratul General al Poliției și menținută hotărârea din 06 decembrie 2017 a Judecătorei Edineț, sediul Briceni.

La 15 iunie 2018 Inspectoratul General al Poliției a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel și hotărârii primei instanței cu pronunțarea unei noi hotărâri, prin care acțiunea să fie admisă.

Recurentul Inspectoratul General al Poliției, în motivarea recursului a menționat că atât prima instanță, cât și instanța de apel nu au constatat și elucidat pe deplin circumstanțele care au importanță pentru soluționarea justă a cauzei precum și faptul că au fost aplicate eronat normele de drept material.

Astfel, recurentul a invocat că instanțele de judecată au omis să examineze angajamentul nr. 313 prin prisma Legii nr. 320 din 27 decembrie 2012 cu privire la activitatea Poliției și statutul polițistului, or Știrbu Vasilii a activat în calitate de funcționar public cu statut special (polițist).

Deci a menționat că deoarece Inspectoratul General al Poliției este persoană juridică cu 45 de subdiviziuni teritoriale în subordine, angajamentul nr. 313 semnat de Știrbu Vasilii se aplică în situația în care funcționarul public (polițistul) se transferă în una din aceste 45 de subdiviziuni ale Inspectoratului General al Poliției.

Însă, în speța în cauză intimatul și-a încetat serviciul și contractul individual de muncă în corespundere cu prevederile art. 47 alin. (1) lit. j) din Legea cu privire la activitatea în poliție și statutul polițistului nr. 320 din 27 decembrie 2017, care prevede că încetarea serviciului în poliție, precum și a contractului individual de muncă al polițistului, poate avea loc în legătură cu transferul în altă autoritate publică.

Prin urmare, recurentul a relatat că încetarea serviciului și contractului individual de muncă are loc prin transferul funcționarului public cu statut special în altă autoritate publică. Or, la caz Știrbu Vasilii a fost transferat la Departamentul Instituțiilor Penitenciare al Ministerului Justiției, dar nu în cadrul subdiviziunilor Inspectoratului General al Poliției și prin urmare obligațiunile care rezultă din angajamentul nr. 313 nu au fost respectate de către Știrbu Vasilii.

Cu referire la termenul de declarare a recursului, instanța de recurs menționează că, Curtea de Apel Bălți a emis dispozitivul deciziei la 06 martie 2018, iar la 26 aprilie 2018 în adresa părților a fost expediată decizia instanței de apel (f.d. 92).

Date referitor la recepționarea de către părți a deciziei motivate, la materialele cauzei lipsesc.

În conformitate cu art. 434 Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Recursul a fost declarat la 15 iunie 2018, respectiv se consideră depus în termenul prevăzut de art.434 din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 439 alin. (2) și (3) Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copieii de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia. Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

Examinând temeiurile recursului completul colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține următoarele.

Temeiurile de declarare a recursului sunt prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Instanța de recurs reține, că examinarea admisibilității recursului presupune verificarea conformității temeiurilor invocate în cererea de recurs cu temeiurile prevăzute în art. 432 din Codul de procedură civilă.

La caz, Colegiul constată că argumentele invocate în cererea de recurs nu se încadrează în limitele stabilite de norma indicată, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, motivele recursului sunt similare celor invocate în cadrul judecării pricinii, asupra căror instanța de apel s-a pronunțat.

Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel, relatarea situației nu constituie un temei de casare a deciziei recurate, or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Totodată, completul colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține că, potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) Codul de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Codul de procedură civilă.

Din recursul declarat nu rezultă că instanța a apreciat arbitrar probele.

În acest sens Curtea Europeană a Drepturilor Omului în jurisprudența sa constantă statuează că, dreptul de acces la instanțe nu este absolut. Există limitări

implicit admise (Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230). Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45).

Curtea a mai reiterat că, modul de aplicare a articolului 6 procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem (a se vedea Botten v. Norway, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-I, p. 141, § 39).

La fel, conform jurisprudenței Curții, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (a se vedea Helmers c. Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

În conformitate cu art. 440 alin. (1) Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Având în vedere cele expuse mai sus, recursul declarat de Inspectoratul General al Poliției, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă și, drept urmare, este inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) Codul de procedură civilă, completul colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e :

Se declară inadmisibil recursul înaintat de Inspectoratul General al Poliției.
Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului, judecătorul

Iulia Sîrcu

judecătorii

Luiza Gafton

Dumitru Mardari